

SADE ZİHİN

I.

Kendi gümüş soluğumuza kırmızı levhalar
Gösteriyor ecnebi şube, her an dalgınız
Biz, aksi bir su çarpıyor yüzümüze
Sabah serinliğinde, insanımız bir
Bulanıklık konduruyor yürüyüşüne
Otururken esmer mevsimler görüyoruz.

II.

Paldır küldür çöküyor binalar, temeli şuh
Kahkahalarla örülüydü çünkü hicap etmek
İçin kitaplara gömdüğümüz tüm yüzlerimiz
Birden karşıma çıkıyor benim, bir rüyada.

III.

Ben anlatırım, şiirim bir bellek ve bir güz
Ben aşkımı sererim serin başına kıyametin
Kızıl tekrarlar oluşur denizde bir akşam
Toplanır etrafıma tüm bilgiler ve tüm an
Ki nerede pişman bir rüzgâr görsem
Yanına çöker soluklanırım hiç durmadan.

IV.

Gözlerime bir yorgunluk gelince gün söner
Sesleri unutturum en uzak yerlerinde
Şiiri ve düşünceyi bitiririm uykudan önce
Kaçmak ve savrulmak yapışır bacaklarıma
Yel esip dağıtır başımdaki ağrıyı camlara
Ve sevinirim şiirlerim okunmaya başlayınca.

Selim Faruk Tokgöz